

Čaj

Jednoho dne jsem viděl u nás v kuchyni krásnou stříbrnou lžičku.

„Áááááá,“ vykřikl jsem.

„Nebud' mě,“ řekl cukr.

„Ale to musíš vidět, ta je tak hezká, taková stříbrná.“

„Co?“ cukr vyletěl ze skleničky a hned byl u lžičky.

„Já ťulpas, proč jsem ho budil?“ řekl jsem a sedl jsem si na krabičku od čaje a pozoroval, jak cukr obsypává lžičku.

A jak jsem je tak pozoroval, napadlo mě, že bych na cukr vylil kakao a on už by nebyl ta bělavý a čistý jako bílé prádlo vyprané v Silanu.

Tak akce začala. Došel jsem si půjčit hrnek do půjčovny hrnků. Tak hrnek mám a teď kakao. „Ovocňáku, nevíš, kde je půjčovna kakaa?“ „Jasně, to půjdeš nahoru do skříně a tam ti řeknou.“ Tak a mám kakao.

O 5 minut déle. Kakao je hotové a teď si jen počkat, až cukr půjde na rande se lžičkou. Už jde. Tři, dva, jedna – teď. Bum.

„Ááá co to je?“ „No, fuj, ty seš ale hnědej. Zato čaj, ten je sladkej. Jé, ahoj čaji, nepůjdem někam?“

A tak spolu šťastně žijeme, dokud nás někdo nepoužije nebo nevyhodí